

เทวดา

บทที่ 13

แล้วสองพี่น้อง ชนัญ และ ชมัยนุช ก็มาหาในวันรุ่งขึ้น

“วันนี้แม่ทำขนมอร่อยให้หนูชเอามาฝากคุณป้า หนูชก็เลยให้พี่น้อง ขับรถพามา อยากจะชวนคุณเสกกับเจ้าสาวไปทานข้าวข้างนอกคะ ”

คุณสุขสันต์ต้อนรับอย่างยินดี

“ ได้ซิจ๊ะ หนูชวนเจ้าตัวเขาเองก็แล้วกันนะ ”

ร่างสูงใหญ่ หลังไหล่ตั้งตรงผึ่งผาย ท่าทีคล่องแคล่ว สวมเสื้อผ้า เรียบหรูดูดีมีแบรนด์ ดูเท่กว่าสมัยเขายังเป็นเด็กหนุ่มที่เธอเคยควงคู่ไป ไหนมาไหนด้วยอยู่พักหนึ่ง ในวันนี้เขายังคงมีสาวกะโปโลตามติด ส่วนสาวสวยที่เพิ่งจะแต่งงานกันกลับวางตัวเหินห่าง รอยยิ้มหม่นมัวไม่ แจ่มใส ชมัยนุชเห็นเธอผู้เป็นภรรยาแอบมองชายหนุ่มคล้ายตัดพ้อ ต่อว่า ท่าทีคำพูดคำจาเหมือนมีกำแพงกั้น

“ หนึ่กับหนูชจะมาชวนเสกกับพรรณไปทานข้าวข้างนอกนะลูก ”

“ ค่ะ ไปไหมคะ เสก หนูชจะได้ทำความรู้จักเจ้าสาวคนสวย ของเสกด้วย ”

ชายหนุ่มหันหาสาวกะโปโลทันที พอเขาพูดว่า “ทำไม่ต้อง...” เธอก็กระซิบเอ็ด

“ อย่าถาม...! ”

ไบหน้าคมสะอ้านหันกลับมาองอากาศันตุะยี้ม ๆ โดยไม่ให้คำตอบ

“ ค่ะ? แล้วตกลงจะไปหรือเปล่า ”

“ แล้วแต่พรี้มครับ ”

“ เอ๋ ทำไม่ต้องแล้วแต่พรี้ม ” ชมัยนุชสงสัยเต็มประดา เมื่อวานเขาก็ “แล้วแต่พรี้ม” หลายครั้งหลายหน

เขายิ้มชื่อ พิมพ์สมรรีบพูดว่า

“ คือคุณเสกไม่ขัดข้องคะ ไปก็ไปกันซิคะ ไซ้ไหมคะ พี่พรรณ ” พรรณคีทั้งน้อยใจและเสียหน้า

“ พี่ไม่ไปด้วยดีกว่า จะอยู่บ้านกับคุณป้า ”

“ อ้าว...” ชนัญและชมัยนุช มองงง ๆ

คุณสุขสันต์รีบพูดว่า “ อ้าว พรรณก็ไปด้วยเถอะ ไม่ต้องอยู่บ้าน กับป้าหรอก ”

พรรณคีจิ้มองเสกสิทธิ์ก็เห็นสีหน้าเขาเจือยยิ้มชื่อ ๆ ตามเดิม เหมือนเธอเป็นใครสักคนที่เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับ “ คุณเสกมีพรี้มแล้ว คงไม่ยากให้พรรณไปด้วยหรอกคะ ”

“ เอ๊ะ ยังไงกัน ” ชมัยนุชอุทานเจือหัวเราะ

“ คือ...เอ่อ... แหม พี่พรรณยังงอนคุณเสกไม่หายอีก...

น่า นะ ไปทานข้าวด้วยกันสักที ไหนๆ พี่นุช พี่นุชอุตสาหมาชวน ”

“ อ้อ งอนกันตามประสาหนุ่มสาว ” ชมัยนุชหัวเราะ

“ ลินกับพินก็อย่างนี้แหละคะ พี่นุช ”

“ ลินกับพินเกี่ยวอะไร ” ชายหนุ่มยังมีข้อสงสัย

พิมพ์สมรแยกเขี้ยวให้ “ เกี่ยวซิคะ นี่ไงพิน ถ้ากัดใครละก็ เจ็บหน้าดู ”

ทุกคนหัวเราะเอาใจชายหนุ่ม คิดว่าถึงแม้โรคสมองจะทำให้เขา เลอะเลือน แต่สีหน้าท่าทีของเขาก็น่ารักน่าดูไม่ใช่หน่อยเลย

เหนือกว่าอื่นใด เขาเป็นเจ้าของทรัพย์สินนับพันล้านบาท

ชมัยนุชพูดเจือหัวเราะ เมื่อคุยกันถึงเรื่องราวในหนหลัง

“ คุณพรรณนี่เอง คือสาวที่เสกหลงรัก.....”

สาวทันสมัยเข้ากับคนง่าย ไม่นานก็พูดคุยราวกับเป็นเพื่อนสนิท ที่ไม่เคยแตกแยกกัน ทั้งที่ในความเป็นจริงเธอห่างหายไปเป็นเวลานานหลายปี

“ เท่าที่หนูชรู้ เสกรักคุณพรรณมาตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนแล้วนะคะ แหม... ความรักยืนยาวมาจนได้แต่งงานกัน ช่างน่าอิจฉาจริง ๆ ”

พรรณคีจี้วางสีหน้าไม่ถูกและพิมพ์สมรก็ได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ชายหนุ่ม

จึงพูดยิ้มๆ

“ เสกเคยรักพรรณมาก ”

“ อะไรระคะ...”

สายตาทุกคู่พุ่งมาจับที่เขา พิมพ์สมรรีบแก้ว่า

“ รักก็รักชช คุณเสก ทำไมต้องพูดว่าเคยรัก ”

“ ตกลง รักก็รัก เสกรักพรรณมาก ” ท่าที่เขาเหมือนพูดเรื่องของคนอื่น พรรณศจิสู้สึกแปลกๆ อยากปลื้มก็ปลื้มไม่ได้

ชัญญและชมัณูชมองหน้ากันอย่างสงสัยเสียจริง

ก็ตอนนี้ไม่เห็นชายหนุ่มจะถูกกักกักหวานชื่นกับคนที่เขาบอกว่ารักเลยสักนิด ทำเหมือนเธอเป็นใครสักคนที่เขาแค่รู้จักอย่างผาดเฟิน

“ น่าที่จริงๆ นะครับ ที่คุณสองคนคบกันมานานขนาดนี้ นี่แปลว่าคุณพรรณต้องเป็นคนที่มีความอดทนสูงมาก เพราะว่าเสกออกจะเจ้าชู้เอาเรื่องไม่ใช่หรือครับ ”

“ ค่ะ คุณเสกมีแฟนหลายคน...” พรรณศจิปูดยิ้มๆ มองหน้าชายหนุ่มไม่เต็มตา เขาหันมามองเธอยิ้มๆ เหมือนรอว่าเธอจะพูดอะไรต่อ ครั้นเธอเงยบเข่าจึงเป็นฝ่ายพูดชื่อๆ

“ เสกต่างหากที่อดทน ”

“ เอ๊ะ ยังไงกันคะ ” ชมัณูชถาม “ ทำไมต้องอดทนด้วย ”

ชัญญพูดว่า “ ถ้าไม่อดทนก็ไม่ได้แต่งงานกับสาวสวยชช นุชช ”

ชมัณูชค่อนพี่ชาย “ ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงไม่ใช่หรือที่ต้องอดทน ยิ่งคุณเสกทั้งหลายทั้งมวล รูปร่างหน้าตากระตุกหัวใจสาวๆ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ”

“ ใช่ค่ะ คนที่จะเป็นแฟนกับคุณเสกต้องอดทนมากเป็นพิเศษ ” อารมณ์โกรธและน้อยใจทำให้พรรณศจิปูดยิ้มอย่างนั้น

“ คุณเสกเจ้าชู้มากใช่ไหมคะ ”

“ ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ ที่จริงเป็นเพราะว่า...” เธอหยุดหาคำพูดชายหนุ่มที่ยิ้มมอง ต่อคำพูดหน้าตาเฉย “ เขาก็ ”

“ อึ้ย คุณเสกนี่แหละ ” ชมัณูชหัวเราะเสียงแหลม

พรรณศจิสีหน้าเจื่อน “ พรรณไม่ได้พูดอย่างนั้นสักหน่อย ”

“ แต่เสกก็ทึมจริงๆ ” เขาพูดยิ้มๆ ปรกาศตาคลุมลับทำให้ไม่มีใครคาดเดาคำคิดของเขาออก ไม่เหมือนเสกสิทธิ์คนเดิมที่อ่านง่ายไม่มีชอกมีมุม

พอดีโทรศัพท์ส่วนตัวของพรรณศจิส่งเสียงดังเรียก หญิงสาวหยิบขึ้นมาจากกระเป๋าตรวจดูหมายเลขโทรเข้าก่อนจะรับสาย หากแล้วน้ำเสียงหัวหวานที่ดังแว่วจนคนข้างๆ ได้ยินทำให้เธอสะดุ้ง

“ ทศ เป็นคุณหรือหรือ..... ”

เธอหันหนีคนอื่นๆ ด้วยสีหน้าไม่สบายใจ กระซิบตอบโต้สั้นๆ ก่อนจะหันมากล่าวขอตัวแล้วลุกออกไปจากโต๊ะ

ชมัณูช มองตามยิ้มๆ “ ใครโทรมาหนอ ”

“ ทศพล ” คนตอบยิ้มเช่นกัน

สายตาทุกคู่พุ่งมาที่เขา “ ใครหรือ ”

“ คู่รักของพรรณศจ ”

“ คุณเสก...! ” พิมพ์สมรแทบจะฟันไฟออกมา

พรรณศจิปูดยิ้มๆ พอลกลับถึงบ้านก็แยกชั้นห้อง พิมพ์สมรออกจะไม่สบายใจ พอได้โอกาสเธอก็ต่อว่า

“ ทำไมคุณเสกต้องทำให้พี่น้องคุณนั้นรู้ด้วย ว่าคุณเสกมีปัญหาเกี่ยวกับพรรณ คุณเสกโกรธ อยากแก้แค้นพี่พรรณใช่ไหม หรือว่าอยากให้ชมัณูชเห็นใจ กลับมาสนิทสนมตามเดิม บอกมาซิ...! ”

นัยน์ตาใสซื่อมองเธออย่างแปลกใจ “ ผมไม่ได้ตั้งใจแบบนั้นเลย แค่รู้อะไรก็พูดออกไป ผมควรจะต้องได้ ไม่ใช่เอาแต่นั่งเฉยไม่ใช่หรือ ”

สีหน้าชื่อๆ ทำให้หญิงสาวลั้งเล “ คำพูดคุณเสกทำให้พี่พรรณเสียใจ ”

“ คำไหนหรือ ”

เธอถอนใจ “ คุณเสกทำตัวให้น่ารักกับพี่พรรณหน่อยสิ ไม่อย่างนั้นหากคุณเสกหายไม่สบายกลับมาเหมือนเดิมเมื่อไหร่ คุณเสก

อาจต้องเสียใจ เพราะว่าพี่พรรณโกรธหนีไปก็ได้ ”

“ จะไม่มีวันนั้นแล้วละ ” สีหน้าเขาเจ็ดยิ้ม

“ ไม่แน่นะ พี่พรรณเคยหนีคุณเสกหลายทีแล้วจำไม่ได้หรือ ”

“ จำได้ บอกแล้วว่าสมองเขายังดีอยู่ ”

เธอถอนใจ ปลีกตัวเดินหนี

เธอไม่ได้เฉลียวใจว่า “ จะไม่มีวันนั้น ” คือวันไหนกันแน่

ชมัยนุชกลับไปเล่าให้แม่ฟัง คุณอนงค์ประมวลเรื่องได้

“ นายทศพลคนนี่คงเป็นมือที่สามที่ทำให้ผัวเมียเขามีเรื่องกันแน่ๆ เลย เอ แล้วทำไมลูกถึงบอกว่าท่าทางเสกไม่สนใจเมีย ก็เขารักมาก ขนาดจะเจ็บป่วยยังไงต้องแต่งงานให้ได้ไม่ใช่หรือ เขาแกล้งทำ เพราะงอนกันหรือเปล่า ”

“ เปล่าเลยแม่ เสกไม่มีท่าทีทางอะไรกับเมียตัวเองเลย ทำยังกับเป็นคนอื่น กับยัยพริ้มเสียอีกที่ดูจะสนิทสนมกันมากกว่า พริ้มพูดอะไรก็ทำตามหมดทุกอย่าง ”

“ เป็นไปได้ยังไง คนเคยรักกันขนาดนั้น ”

“ คงเป็นเพราะหัวเขากระแทกพื้นสมองเลอะเลือดมั้ง แม่ ”

“ แล้วยัยคนนี่คิดจะตีท้ายครัวพี่สาวหรือเปล่า แม่เห็นเหมือนกัน ว่ามันตามพี่เขยยังกับหวงนกหวงหนา ก็เสกทิ้งล่อทิ้งรวยขนาดนั้น มันคงกันท่าคนอื่น ๆ เต็มทีละ ”

“ ได้ยินว่านอนห้องเดียวกันด้วย ”

“ ตาย จริงหรือ เป็นไปได้ยังไง ”

“ หนูได้ยินว่ายัยพริ้มนอนเฝ้ามาตั้งแต่เสกยังลุกเดินไม่ได้เพราะรถชน ”

“ แต่ตอนนี้เสกเดินเร็วปรือแล้วนี่นา เอ๊ะ มันยังไงกัน ”

“ แม่ลองถามป้าสุขสันต์ดูสิ ”

“ ตกกลาง แม่จะลองถามดู ” คนเป็นแม่รับคำ

คุณสุขสันต์ไม่ใช่คนขี้ระแวงคิดมาก พอ “เพื่อนเก่า” เข้ามาใกล้ซัดชวนพูดชวนคุย หลอกถามอะไรเธอก็ตอบออกมาเกือบจะหมด

“ เมื่อก่อนเสกรักพรรณมากจริงๆ นะคุณ พรรณพูดอะไรไม่เคยขัดใจเลย ตั้งแต่ไอ้โจรย่องเข้ามารัดคอจนหัวกระแทกพื้นหัวใจหยุดเต้นครั้งนั้น ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน ถ้าไม่มองหน้า ฉันคงไม่รู้หรอกว่านี่ลูกฉันเอง ”

อีกฝ่ายได้ยินมาก่อนแล้วว่ามิเหตุการณ่นั้นเกิดขึ้นจึงไม่แปลกใจซักถาม

“ แยกใจเลย เพิ่งแต่งงานได้ไม่กี่วันเท่านั้น แล้วเขาจะงอนกันอีกนานเท่าไร เอ... ได้ยินว่าพริ้มนอนอยู่ในห้องหอดด้วยหรือ ”

“ แหม เรื่องนี้มันอาจฟังแปลกๆ ก็จริง แต่ที่ความจริงไม่มีอะไรหรอก ยัยพริ้มดูแลเสกมานาน เสกก็เลยติด ฉันกลัวว่าลูกจะเป็นอะไรขึ้นมาอีก ก็เลยให้ยัยพริ้มนอนเฝ้า แต่ก็มียัยจิวนอนอยู่ด้วย ประตูห้องก็เปิดตลอดเวลา ไม่มีอะไรกันจริงๆ ”

“ ดูคุณจะรักเด็กคนนี้มากเหมือนกันใช่ไหม ”

“ ก็รักซิ ทั้งยัยพริ้มยัยพรรณ ฉันอุ้มมาแต่อ่อนแต่ออกทั้งคู่มันเป็นลูกของเพื่อนรักฉันเอง ”

“ คุณถึงอภัยทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรใช่ไหม...” เธอพูดทิ้งท้าย ทำน้ำเสียงเหมือนเข้าอกเข้าใจ

คุณสุขสันต์ติดเบ็ด “ เราจับไม่มันคันไม่ตาย ยัยพรรณอาจจะไม่ได้เป็นเหมือนที่ถูกกล่าวหาก็ได้ อาจมีคนแกล้งใส่ร้าย ”

คุณอนงค์หรีตตามอง อยากรู้เรื่องเต็มที แกล้งพูดเอออ

“ นั่นซิ เราเป็นผู้ใหญ่ต้องให้ความเป็นธรรมกับเด็ก ”

หลายชั่วโมงที่คุณอนงค์มาขลุกอยู่กับ คุณสุขสันต์ แล้วก็กลับไปด้วยความรู้ความเข้าใจที่มากขึ้นกว่าเดิม

“ เขายังไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันด้วย ”

เป็นข่าวดีที่เธอบอกลูกสาว